

Πως, με ποια κριτήρια καθορίζουμε τι είναι τροφή για τον άνθρωπο;

- Με βάση το τι είναι διαθέσιμο τώρα στην αγορά; (αυθαίρετο κριτήριο)
- Ή με βάση την πεπτική του ανατομία; (αντικειμενικό κριτήριο)

Πεπτική ανατομία: το πραγματικό «Γνώθι σ' αυτόν»

Η πεπτική ανατομία είναι η ταυτότητα κάθε είδους;

Ο τρόπος που έχει φτιαχτεί να τρώει είναι η βάση της οντότητας και της ύπαρξής του.

Καθορίζει πλήρως τον τρόπο ζωής του και την θέση του στο οικοσύστημα, και είναι παράγοντας σταθερότητας και ισορροπίας μέσα σ' αυτό.

Καθορίζει τελικά μια συγκεκριμένη συμπεριφορά και ηθική μέσα σε αυτό.

Η διατροφή των ειδών πατάει σε φυσικούς νόμους και όχι στις επιταγές ενός προσωρινού τεχνητού ανθρώπινου συστήματος.

Επιπλέον ο πλανήτης Γη ευνοεί τα φυτοφάγα (φυτά: παραγωγοί τροφής, πυραμίδα των αριθμών, νόμος του 10% της ενέργειας που περνάει στο επόμενο τροφικό πεδίο)

Αντικειμενικά, η πεπτική ανατομία του ανθρώπου έχει τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των **φυτοφάγων** και κατατάσσεται στο τροφικό επίπεδο των **πρωτοταγών καταναλωτών**.

Γιατί είναι απόλυτα κρίσιμη και ζωτικής σημασίας η γνώση της πεπτικής ανατομίας;

Είναι απόλυτα σημαντική για την υγεία μας αλλά

- επειδή η τροφή είναι αλληλένδετη με όλα τα άλλα ζητήματα της ζωής μας - έχει την δύναμη να διαμορφώνει το είδος του κόσμου και της κουλτούρας που ζούμε.

Επιπλέον είναι σημαντική για να καθορίσουμε

Τι είναι τροφή για κάθε είδος

Τι είναι τροφή και μη τροφή

και έτσι να δικαιώσουμε την ανατομία μας και να πορευόμαστε με την αειφόρο ροή του οικοσυστήματος, αλλιώς μεταμορφωνόμαστε σε μια καρικατούρα που δημιουργεί κάθε λογής ανισοροπία, και που μπλοκάρει το οικοσύστημα της Γης μέχρι τελικής πτώσης.

Είναι όλα τα φυτοφάγα και όλα τα σαρκοφάγα ίδια;

Η κατάταξη σε μια από τις δύο κατηγορίες δεν σημαίνει ότι όλα τα φυτοφάγα ή όλα τα σαρκοφάγα έχουν ακριβώς ίδια όλα τα χαρακτηριστικά, αλλά ότι μοιράζονται και έχουν κοινά, κάποια βασικά από αυτά. Δεν σημαίνει ταυτοποίηση και ακριβή ομοιότητα μεταξύ όλων των σαρκοφάγων και όλων των φυτοφάγων, αλλά ότι υπάρχουν μικροδιαφορές και υποκατηγορίες, αφού η φύση αρέσκεται στην ποικιλότητα και στην εξειδίκευση.

Σχηματικά, αυτό θα μπορούσαμε να το παραλληλίσουμε με τον διαχωρισμό ανάμεσα στα δίτροχα και στα τετράτροχα: δεν είναι όλα τα αυτοκίνητα τα ίδια, αλλά όλα μοιράζονται το βασικό χαρακτηριστικό να έχουν 4 τροχούς. Για παράδειγμα, ο άνθρωπος μπορεί να μην έχει τα πολλαπλά στομάχια των μηρυκαστικών, αλλά έχει πχ την ίδια αναλογία μήκους εντέρου σε σχέση με τον κορμό και με τον ίδιο τρόπο μοιράζεται σχεδόν όλα τα βασικά χαρακτηριστικά με αυτά.

Επιπλέον, δεν ισχύει εξειδικευμένη ανατομία για τον άνθρωπο η οποία ξεφεύγει από αυτές τις δύο γενικές κατηγορίες. Γιατί, όπως φαίνεται στην συγκριτική ανατομία των θηλαστικών, τα παμφάγα είναι υποκατηγορία των σαρκοφάγων, αφού ουσιαστικά μοιράζονται με αυτά τα βασικότερα χαρακτηριστικά τους.

Διανοούμεστε να έχουμε άγνοια ή αμφιβολία για την ομάδα του αίματός μας;

Η μη συμμόρφωση προς την ανατομία του αίματός μας που είναι ασύμβατο με το αίμα άλλων ειδών και των άλλων ομάδων αίματος έχει τραγικές, άμεσες συνέπειες. Το ίδιο και η μη συμμόρφωση προς την αναπνευστική μας ανατομία την οποία δεν είναι δυνατόν να αγνοήσουμε και να επιχειρήσουμε να ανασάνουμε μέσα στο νερό.

Όπως ακόμη δεν διανοούμεστε να μην γνωρίζουμε το φύλλο μας έτσι δεν γίνεται να αγνοούμε την πεπτική μας ανατομία και να πηγαίνουμε κόντρα σ' αυτήν. Γιατί αυτή είναι ένα θεμελιώδες βιολογικό γνώρισμα με το οποίο γεννιόμαστε (επιπλέον γνωρίσματά μας πέρα από το φύλο, είναι ότι είμαστε θηλαστικά, σπονδυλωτά, κλπ.). Αυτό το γνώρισμα είναι μια σταθερά και ένα σημείο αναφοράς. Έχουμε δηλαδή να κάνουμε με ένα αντικειμενικό ανατομικό γεγονός (η πληροφορία που είναι γραμμένη και έμφυτη στην υπόστασή μας) και ένα δεδομένο που δεν μπορεί να παραβιαστεί χωρίς ατομικές αλλά και ευρύτερες συνέπειες.

Όμως στη περίπτωση της τροφής παραβαίνουμε επιλεκτικά τον φυσικό νόμο γιατί εκεί η επίπτωση δεν είναι ορατή και άμεση.

Οι συνέπειες της παραβίασης της πεπτικής μας ανατομίας

Σπάζοντας το φράγμα της διατροφικής ανατομίας δεν καταργείται μόνο το όριο μεταξύ τροφή και μη τροφή.

Καταργούνται ταυτόχρονα οι αξίες, οι αναστολές και οι ηθικοί φραγμοί για να εξασφαλιστεί αυτή η τροφή. Και το αποτέλεσμα είναι το τρέχον σύστημα της καταπίεσης και ένα κόσμος όπου κυριαρχεί μια κουλτούρα του θανάτου.

Όλη η καταπίεση (οι επεμβάσεις στα ζώα, σε ανθρώπους και στο οικοσύστημα) αποκτούν νόημα και τυγχάνουν της συναίνεσης ή της ανοχής με την πεποίθηση του «σαρκοφάγου» ανθρώπου.

Αν οι άνθρωποι αναγνώριζαν την πραγματική ανατομία του φυτοφάγου που διαθέτουν, τότε όλες αυτές οι επεμβάσεις αυτόματα χάνουν το άλλοθί τους και εκλαμβάνονται για αυτό που πραγματικά είναι: αφύσικες, αδικαιολόγητες, εγκληματικές.

Η παρέκκλιση σε έναν ξένο ρόλο: Ζώντας τον μύθο του ψευδοσαρκοφάγου

Πόσοι γνωρίζουν την πεπτική ανατομία και πόσοι τρώνε με βάση αυτή; Βλέπουμε την πλειοψηφία (με λάθος πληροφόρηση για την ανατομία μας) να τρέφεται με μη τροφή και να κάνει κατευθυνόμενες επιλογές με επιφανειακά κριτήρια (ψευδογεύση, ευκολία, κλπ).

Επομένως αυτό που βλέπουμε να κυριαρχεί γύρω μας ως διατροφή **δεν είναι το πρότυπο** αλλά η παγίδα που πρέπει να αποφύγουμε.

Το διατροφικό χάος μπαίνει σε τάξη μόλις εφαρμοστεί ο νόμος της πεπτικής ανατομίας.

Ζούμε τον μύθο του ψευδοσαρκοφάγου και η επιζήμια αυτή ψευδαίσθηση σημαίνει χειραγώγηση και ότι ο άνθρωπος πλέον πείθεται για κάτι που δεν είναι και γίνεται υποχείριο και πόνι εσφαλμένων αντιλήψεων ώστε να στραφεί ως εχθρός απέναντι στον εαυτό του και στο οικοσύστημα που τον φιλοξενεί.

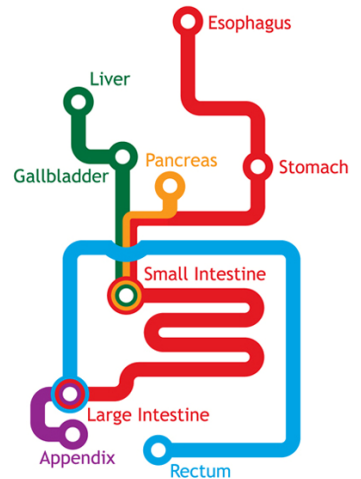
Έτσι ιωθούμεστε σε έναν άλλο δρόμο: αυτόν της έντασης και του διχασμού με τον εαυτό μας και κατά συνέπεια με τον κόσμο γύρω μας. Άλλο θέλει το σώμα και άλλο του δίνει η αλωμένη μας σκέψη.

Ο επιβεβλημένος ρόλος του σαρκοφάγου είναι μια μόνιμη πηγή εσωτερικού διχασμού και νοητικής δυσαρμονίας, είτε το καταλαβαίνουμε, είτε όχι.

Αναστατώνει και συγχέει συνεχώς την σκέψη μας.

Και επειδή ακριβώς δεν πηγάει από την πραγματική βάση μιας σαρκοφάγου ανατομίας, οδηγεί σε μια αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά. Μας μεταμορφώνει σε καρικατούρες και υποκατάστατα των πραγματικών εαυτών μας: σε ένα ανθρωπόμορφο όν με τα επιθυμητά γνωρίσματα που θέλουν κάποιοι για εμάς.

Το κυριότερο από αυτά είναι η εξοικείωση ή η ανοχή της καταπίεσης, και η απάθεια για όποιον την υφίσταται. Γι αυτό και ο άνθρωπος πλέον μπορεί να κάνει πράγματα τόσο ξένα με την πραγματική του φύση: μπορεί να ανέχεται το κακό, να συμμορφώνεται στο άδικο της εξουσίας, να απαξιώνει τις αξίες, κλπ.

"Εκείνοι που μπορούν να σας κάνουν να πιστεύετε σε παραλογισμούς, μπορούν να σας κάνουν να διαπράξετε φρικαλεότητες".

Βολταίρος (Φρανσουά - Μαρί Αρουέ)

1694 - 1778